

A close-up photograph of a woman with long, dark brown hair, smiling warmly. She is being embraced from behind by a person whose arm and shoulder are visible on the left. The background is softly blurred, suggesting an outdoor setting with trees.

Mascha
HAPPY
Love
LIFE

Mascha HAPPY *Love* LIFE

© Mascha Feokistova, 2016

Bertram + de Leeuw Uitgevers

Omslagontwerp: Annemarie Kleywegt

Vormgeving binnenwerk: Annemarie Kleywegt

Fotografie: Alexander Sporre

ISBN: 9789461562289

NUR: 400

www.youtube.com/vloggloss

www.youtube.com/beautygloss

www.bertramendeleeuw.nl

INHOUD

Over Mascha	10	Tips van de expert	104
De ontmoeting	14	Financiën	112
Ja, wij hebben wat	20	Vrijheid	118
Het begin	26	Jezelf kunnen zijn	122
Ruzie	32	Samen dingen doen	128
Familie	36	Routines	134
Vrienden	42	Onze favoriete series	138
Seks	48	Meningen van anderen	142
Teamwork	54	Lange relatie	146
Jaloezie	58	The seven year itch	152
Samenwonen	60	Geheimen doorvertellen	154
Huishouden	66	Trouwen	158
Een huis kopen	70	Kinderen	166
Feestjes	76	De toekomst	172
Onze eerste vakantie	82	Vind me online	175
Reizen	88	Dankwoord	179
Jamaica	92	Feedback	182

OVER MASCHA

‘Hi! Ik ben Mascha, fulltime *beautyvlogger*.’ Inmiddels zijn dat de woorden waar ik presentaties mee open. Wellicht heb je mijn vorige boek *Happy Life* al gelezen, of volg je me al jaren op internet. Of je hebt geen enkel idee wie ik ben, dat kan ook. Ik zal me daarom heel kort aan je voorstellen.

Ik ben Mascha Feoktistova, geboren in Moskou (Rusland) en ja, mijn beide ouders zijn Russisch (dit wordt altijd direct gevraagd als ik over mijn afkomst vertel). Ik woon in Den Haag met mijn lieve verloofde Gregor en onze twee katten, Siem en Manis. Ik ben van beroep beautyvlogger en schreef in 2014 het boek *Happy Life*, waarin ik korte verhaaltjes en levenslesjes deelde. Dit boek kwam op de bestsellerlijst binnen op nummer 5, bij non-fictie stond het zelfs op 1! Iets waar ik supertrots op ben. In *Happy Life* vertel ik onder meer over mijn schooltijd, mijn werk, mijn carrière, vriendschappen. We zijn inmiddels een aantal jaren verder en de tijden zijn een beetje veranderd.

Een kleine update: ik ben nog steeds samen met Gregor, inmiddels zijn we verloofd. Misschien viel het je al op, maar ik noem mijzelf geen beautyblogger meer, maar beautyvlogger. Ik ben me meer en meer gaan focussen op video en ben mijn blog een beetje los gaan laten. Ik durf het hardop uit te spreken: beautybloggen is dood. Ik focus me op mijn YouTube kanaal *Beautygloss* waarop ik meer dan 500.000 abonnees heb, daarnaast vlog ik ook dagelijks op mijn andere kanaal *Vloggloss*. Hiervoor film ik mijn dagelijkse leven en krijgen kijkers te zien wat ik allemaal doe buiten *Beautygloss* om. Een soort uit de hand gelopen extra hobby. Inmiddels wonen Gre-

gor en ik niet meer in de flat maar hebben we een huis (met tuin en al!) en maken we ons voorzichtig klaar voor een toekomst met kids.

In *Happy Life* schreef ik één hoofdstuk over liefde. ‘Over de liefde kan ik zo enorm veel vertellen’ begint de tekst. En dat is echt zo – bij het schrijven van dat hoofdstuk dacht ik: *holy cow*, hier kan ik een volledig boek over schrijven, zo veel tips heb ik. Toen spookte het al door mijn hoofd: mocht ik ooit een tweede boek schrijven, dan zal het volledig over de liefde gaan. En dat is dus precies waar dit boek over gaat. De liefde.

Gregor en ik hebben sinds 2003 een relatie, reken maar uit hoeveel jaar dat is. Al jaren krijgen we enorm veel vragen van mensen om ons heen over hoe we dat nou doen. En hier ligt het antwoord. *Enjoy!*

DE ONTMOETING

Ah, de grote ontmoeting. Laat ik maar gelijk beginnen met dat dit een vrij onschuldig en 'jong' verhaal is, we waren namelijk nog maar zestien jaar oud. Ja, Gregor en ik hebben sinds we zestien zijn een relatie. "Wordt dat niet saai?" is een vraag die ik al snel te horen krijg, maar daar hoor je later in het boek meer over. Voor nu: de ontmoeting.

Toen ik op mijn veertiende terugkwam, nadat ik een jaar in Miami had gewoond (lees *Happy Life*), besloot ik naar een andere middelbare school te gaan dan waar ik eerst op zat. Het werd het Huygens Lyceum in Voorburg, een vrij keurige school waar ik eigenlijk niemand kende. Ik begon het derde jaar vmbo in een totaal nieuwe klas. Nerveus kwam ik de eerste schooldag na de zomervakantie het klaslokaal binnen en keek om mij heen. Je kon zo zien wie de 'coole' kids waren, en één van hen viel me direct op. Gregor. Daar zat hij dan, met een groepje meiden om zich heen. Ik vond hem zó knap! Ik schreef er zelfs over in mijn dagboek, dat ik de knapste jongen van de school had gevonden. Ik vond het al eng genoeg om in een klas te zitten waar ik niemand kende, dus de populaire jongen aanspreken was al helemaal niet iets wat op mijn to-dolijstje stond. Ik was zelf trouwens totaal niet populair en had nooit mega-veel vrienden. De dagen daarna ging ik naar school en plots was hij uit de klas verdwenen. "Hij heeft gevraagd of hij naar een andere klas kon omdat al zijn vrienden daar zaten," vertelde iemand, toen meer meiden zich afvroegen waar Gregor was. Ah nee toch!

Sindsdien kwam ik hem alleen nog maar op de gang tegen. Er wa-

ren ook andere populaire jongens, maar die vond ik eigenlijk weer niks. Een beetje *bad guys*, totaal niet mijn types. Ik weet dat veel vrouwen op hen vallen maar ik heb serieus niks met hen. Gregor was anders, hij had veel vrienden omdat hij oprecht heel leuk was. Behulpzaam. Sociaal. Gevat. Je kon met hem lachen en hij was heel scherp. Ik weet nog dat ik bij een groepje stond waar hij ook even bij stond en iedereen lag in een deuk om de dingen die hij zei. Hij had een soort gunfactor door zijn aardige karakter én hij was ontzettend knap. Nog steeds trouwens. Vooral zijn ogen kunnen je hypnotiseren, poeh. Dan keek hij weer een chick aan en lachte hij met die twinkeling in zijn ogen en boem, hij had er weer eentje om zijn vinger gewonden. Hij stond er ook om bekend dat hij geregeld een nieuw vriendinnetje had. Ik denk dat hij bij veel meiden wél op hun to-dolijstje stond.

Ik herinner me dat ik door de gang liep en Gregor tegenkwam. Ik had hem heel kort een aantal keer gesproken in een groep en ik besloot om hem gewoon eens een-op-een aan te spreken. Op een hele *flirty* manier, namelijk door met mijn vinger in zijn buik te poken. 'Hey!' zei ik. *Poke*. Hij moest lachen (oh God, die twinkeling liet je echt smelten) en ik had gevoeld hoe keihard zijn buikspieren waren. *Damn*. Hij heeft óók nog eens een getraind lijf onder die kleding. Waarom is deze jongen zo perfect, dacht ik. Ik weet niet meer wat ik daarna zei en zijn reactie heb ik nooit in me opgenomen, want ik kon alleen nog maar aan zijn buik en zijn lach denken en *omg!* ik sta gewoon één-op-één met Gregor te praten. *Yes*, ik had absoluut een *crush* op deze jongen. Net als een hele hoop andere meiden.

Toen was er het diabolomoment. Stom verhaal, maar Gregor moet het altijd even vertellen als mensen vragen hoe we elkaar hebben

ontmoet. Inmiddels zat ik bijna twee jaar op deze school, we gingen al richting eindexamen. We moesten allemaal een 'fun activiteit' doen en konden ons hiervoor inschrijven. Breakdanceles, zingen, toneel, circusacts enzovoort. Ik schreef me in voor toneel, maar werd geplaatst bij circusacts. Samen met 29 anderen was ik verplicht dit een hele middag te doen. Een beetje sneu voor de circusactdocenten, want toen zij vroegen wie zich hier bewust voor had opgegeven, bleek niemand dat te hebben gedaan. We waren overgebleven op de lijst omdat de andere activiteiten vol zaten. Ik krijg altijd een beetje een treurig gevoel bij zulke dingen en besloot daarom extra mijn best te doen.

We werden ingedeeld in groepjes van vijf en geloof het of niet, ik zat met Gregor in een groepje. YES! Mijn *highschoolcrush*! Samen met nog drie anderen gingen we een diabolo-act voorbereiden. Ik kon het niet maar deed mijn best. We hadden een heel showtje bedacht waarbij Gregor de belangrijkste persoon was die voorop mocht (want natuurlijk was dit iets waar hij goed in was) en ik ging samen met de andere drie meiden achter hem staan en we gooiden diabolo's naar elkaar over. Tijdens ons optreden gooide hij de diabolo heel hoog in de lucht en in plaats van dat zijn diabolo op zijn eigen draadje viel, knalde hij op de grond, nadat hij mijn hoofd net niet had geraakt. Ik had het niet door, want ik heb nooit wat door, maar verder iedereen blijkbaar wel en het stond gelijk aan een baksteen die net niet mijn gezicht had geraakt of zoiets. Gregor was heel erg geschrokken, voelde zich enorm schuldig en kwam uitgebreid sorry zeggen. 'Oh wat erg, het spijt me, het was niet de bedoeling dat hij jouw kant op kwam. Ik dacht dat ik een bepaald cool trucje kon doen en vervolgens ging hij totaal de andere kant op, ahh!' 'Ach joh ik had het niet eens door.' Wat dat soort dingen betreft kan ik heel nuchter zijn.

Een ander moment dat ik met Gregor in contact kwam was toen we voor school opnieuw iets met een groepje moesten doen. Ik weet de situatie niet meer precies, ik weet alleen dat Gregor in mijn groepje zat en dat we bij iemand thuis hadden afgesproken na school om alles door te nemen. Hij leunde met zijn hand op zijn knie en ik weet nog dat ik naar zijn hand keek en dacht: *damn*, je zou die hand maar mogen vasthouden. Wat een sexy mannelijke hand. Ik denk serieus dat ik een soort handfetisj heb. Waarom herinner ik me dit zo duidelijk? Ik ben nog steeds gek op zijn handen. Wie had gedacht dat hij ooit met die handen een verlovingsring om mijn vinger zou doen...

JA, WIJ HEBBEN WAT

Maar hoe kregen we dan een relatie? Movie Park. Onze examenperiode was inmiddels aangebroken en we gingen naar Warner Brothers Movie Park in Duitsland. Het leek wel een examenschoolreisje. De busrit duurde een uur of drie. Ik weet niet meer precies wanneer het begon, maar ik raakte aan de praat met Gregor. Ik geloof dat we net het park in waren gelopen, ik liep met een vriendinnetje en hij liep met een groep vrienden. We raakten aan de praat. We raakten niet uitgepraat. Het leek wel alsof ik ineens in een heel diepgaand gesprek zat en we helemaal op één lijn zaten. Ik moest lachen om hem en hij moest lachen om mij. Zijn vrienden waren het park al in en wachtten op hem, tot iemand hem na een tijdje riep – “Gregor, kom je nog?” – waarop hij antwoordde: “Gaan jullie maar, ik blijf liever bij haar.”

Hallo, kunnen we even een moment stilte houden voor deze opmerking? Achteraf gezien was dit vast een van zijn *flirty* trucjes die hij vaker bij meiden gebruikte, maar hij claimt nog steeds dat dit echt niet zo was. In ieder geval was hij briljant, want ik vond het zó lief en *cool* dat hij liever bij mij was dan bij zijn vrienden! Ongelooflijk! We liepen door het park, kletsten aan één stuk door en hadden het enorm naar onze zin. Het leek wel of we een soort date hadden! Diep vanbinnen schoot er voor één seconde een gedachte door me heen dat hij mij had gekozen om deze dag mee te *playen*, maar toen dacht ik weet je, geniet er maar gewoon van, want je hebt toch een leuke dag nu, en dat had ik echt.

Aan het einde van de dag kwam er ook een enorm *awkward* moment, toen we bij een attractie stonden waar we allebei niet in

wilden. Anderen gingen er wel in en wij stonden samen met nog een jongen van school toe te kijken hoe anderen zich misselijk maakten. We kletsten, hingen over een houten rand en die jongen stond erbij, maar kon er net zo goed niet bij zijn want onze chemie was echt explosief goed. Toen viel er een stilte. Alle drie stonden we daar te kijken zonder iets te zeggen. Gregor en ik hadden een *vibe* waarbij je het zo gezellig hebt, dat je niet kan wachten om iets nieuws te zeggen, want je wilt het over alles in het leven hebben. Tot de jongen die bij ons stond plots vrij rustig en lichtelijk geïrriteerd zei: “Ga nou toch eindelijk zoenen met elkaar.”

Most. Awkward. Moment. EVER.

In plaats van dat we iets zeiden of deden, bleven we gewoon naar de attractie kijken. Negeren. Ik had het zo zachtjes gehoord dat ik niet zeker wist of die jongen dat gezegd had (misschien was ik gewoon dingen aan het verzinnen in mijn hoofd, *wishful thinking*) en al snel kwamen er klasgenoten uit de attractie en was deze hele situatie voorbij.

Toen ik het hier jaren later over had met Gregor, vertelde hij dat hij het zich totaal niet kon herinneren dat die jongen deze opmerking had gemaakt, hij wist alleen nog dat we daar gewoon stonden. Een jaar of tien later sprak hij de jongen weer en besloot het hem eens te vragen en je raadt het nooit – hij wist zich deze situatie nog exact te herinneren en had inderdaad die opmerking gemaakt! Hoe leuk. Ik vond het jammer dat Gregor me niet had gezoend toen.

Toen de dag op zijn einde liep, gingen we weer naar de bus, waar we zitplaatsen geruild hebben, zodat we naast elkaar konden zitten. We hebben drie uur lang gekletst. Toen deed hij zijn bekende

trucje: stiekem aanraken. Nou, echt, ik weet niet wat het is maar hij kan dat nog steeds – dan raakt hij je heel subtiel ergens aan en dan heb je kippenvel over je hele lichaam. Ik weet nog dat het begon met kleine tikjes en eindigde met af en toe een aai over mijn arm. Ik was echt he-le-maal hoteldebotel verliefd. Er is toen niks meer gebeurd (achteraf gezien zei Gregor dat hij me wilde zoenen, maar het toch maar niet deed, argh!). De schoolreis was op vrijdag, we besloten op maandag weer af te spreken. Het hele weekend hebben we tot in de nacht zitten chatten op msn.

Voor de kids die msn niet kennen, vroeger was er een chatservice die msn heette. Een beetje wat WhatsApp nu is op je mobiel, maar dan op de computer. Eigenlijk precies zoals WhatsApp, met dezelfde drama's en situaties waarin je per ongeluk de verkeerde persoon of groep dingen stuurt en dergelijke. Goed, wij hebben het hele weekend zitten msn'en. Ik weet nog dat hij op zaterdagnacht een naaktfoto vroeg (ja kids, ook vroeger ging dat zo). Verstandig als ik was, stuurde ik die natuurlijk absoluut niet. Ik zei 'Oké, komt eraan!' En vervolgens stuurde ik een webcamfoto met een middelvinger. Hihi.

Op maandag spraken we af met een vriendin van mij en een vriend van hem, wat ontzettend gezellig was. We waren bij mijn vriendin thuis en hebben weer zitten kletsen, film gekeken (toen Netflix & chill nog videoband kijken en serieus bankhangen was) en na een aantal uur kletsen en grappen zoende Gregor mij opeens. FIRE-WORK! AAAAH! My God!

Even een snelle imago-uitleg over mijzelf tussendoor – ik was nooit het type meisje dat met veel jongens zoende. Ik had wel wat ervaring, maar echt minimaal. Uitgaan en met meerdere gasten op één

avond tongen? Bah nee, ik ging sowieso bijna niet naar feestjes. Wat dat betreft was ik echt een *goodiegood* en een vrij voorbeeldige dochter op dat gebied, al zeg ik het zelf. Dus dat dit gebeurde en ik hierop inging was voor mijn doen enorm speciaal. Voor Gregor wat minder, die zoende namelijk soms met negen meiden op één avond, leerde ik later. Verschil moet er wezen.

Een week lang spraken we dagelijks af. We zoenden wat, hielden hier en daar een handje vast en ik was echt KNETTER-verliefd. Wow, wat was dit bijzonder! Na een aantal dagen had meneer een feestje waar ik zelf niet heen ging en later hoorde ik dat hij de hele avond een handje had vastgehouden van een hele knappe meid, maar oké. Het is hem vergeven want officieel hadden we nog niks. Hoe we officieel werden? Door een simpele tactiek. Een vriendin vroeg op een gegeven moment of we nou iets hadden met elkaar. "Tja, ik weet het eigenlijk niet." Toen kwam er een msn-gesprek waar we met z'n drieën in zaten (zoals nu een WhatsAppgroep dus) en vroeg mijn vriendin 'Hey Gregor, hoe zit dat nou, tussen jou en Mascha? Hebben jullie nou wat?' Ik bleef stil. Hij bleef stil. Hij was aan het typen. Mijn hart ging tekeer. Was dit het? Was dit het moment waarop hij zou zeggen: 'Nope, niet dat ik weet.' of 'Nope, ik heb alweer iemand anders, doe!' maar op het scherm verscheen de tekst 'Ja, wij hebben wat :)'. 1 Mei 2003.